

האמונה בנפש כל ילד

כל אדם זקוק לאמונה כדי לחיות! אי אפשר לאדם לחיות או לשרוד בלי אמונה. לאמונה צריך לתת בסיס וכיוון כדי שלא תוביל את האדם בדרך חתחתים. כי מצד טבעו של כל נברא הוא מאמין במה שלמעלה ממנו. אם אין כיוון נכון אדם יכול להתבטל לכל מיני רעיונות "זמניים", חולפים ולגמר לא רציניים עד מסוכנים!. כמו: "אידאות סוציאליסטיות", "קומוניסטיות", "עבודה זרה", "קפיטליסטיות", "יאוש" וכו'. כל השינויים הללו בנושא "האמונה" הם פרי חיפושים של גיל טרום-התבגרות, התבגרות וגם אח"כ.

הילד הרך הוא מאמין מעצם טבעו, מעצם לידתו ולכן נכון להמשיך את האמונה הזו במעשים! כי אמונה ללא ביטוי מעשי (כמו למשל "שמירת תורה ומצוות") אינה נתפסת ב"כוחות הנפש" של האדם כמו רגשות של אהבה ושנאה אין לאהבה ולשנאה תפיסה ללא ביטוי מעשי. ללא האמונה אין בסיס להיררכיה כלשהי וממילא אין יסוד ערכי לשום חינוך!

לדוגמא: בהזדמנות של הרצאה בבית ספר תיכון כללי (לא-דתי!) הצבתי את עצמי "במשור אחד" עם התלמידים והמורים שלהם, "הגדרתי" את עצמי ואת שאר התלמידים בביה"ס הזה על הרקע היהודי "המשותף" שלנו והתנגדתי להגדרה "דתי" - "לא-דתי". (המונח "דתי" הוא מונח "הסכמי" שלא מבטא שום תוכן מוגדר!) בהמשך הדיון נתבקשו הנוכחים להגדיר קטיגורית מה זה דבר "טוב".

מהו "מעשה טוב". הדעות נחלקו כמעט לפי מס' הנוכחים.

כדי להגיע בכל זאת "למכנה משותף" ניסינו לברר מהו דבר "לא טוב". (בדרך השלילה) דעת "הרוב" היתה שמעשים הפוגעים בחברה הם מעשים "לא טובים"! אך הגדרה זו לא עמדה במבחן מכיוון שגורמים כמו "חוק", "משטרה", האמורים לפקח על דברים/מעשים שיכולים לפגוע בחברה יכולים (פילוסופית) להחשב כ"שכירי חרב" של ה"חלשים" שיגנו עלינו מפני "הגיבורים (השוודים)" ולמה יש רשות להתערב בהחלטות של בני אדם במקום להניח ל"שיטת הג'ונגל" לנהל את חיינו...?

לכאורה, "שיטת הג'ונגל" הוכיחה את עצמה בכך שאף מין אינו מכחיד מינים אחרים והחזקים הם השולטים כל עוד לא הגיעו "חזקים מהם" והאיזון בטבע נשמר...

ואם כן... אולי גם בחברה האנושית היה נכון לנהוג כך?

כמובן שכל זה היפותטי כי הרי הג'ונגל עצמו נפגע כשהחיה הגדולה ששמה אדם הגיעה ליער והפרה את כלל האיזון!

אבל, דבר זה אומר דרשני כי מובן שצריך להיות חוק למעלה מהאדם שיקבע לאדם מה נכון ומה לא נכון!

זה לעולם לא יכול להקבע ע"י אדם אחר, כי גם הוא אדם!

המסקנה הנראית בשטח שאם לא נשים לב לנקודה האמורה אין סיבה הגיונית לשום משמעת. לא של תלמיד בפני ההורים והמורים וכל "מסגרת" היא השתלטות כוחנית ודוגמא שלילית לכל ילד נבון!!!

כי גם הוא רוצה להשתתף במאבק הכח!

החינוך "לאמונה" מציב היררכיה נכונה! יש בורא והוא בורא את העולם לפי תוכניותיו, ציווה לבני אדם איך להתנהג, העמיד אותם בסדר מסודר של הורים וילדים, מחנכים ותלמידים חניכים. המבוגרים, גם בין הילדים צריכים לשמש דוגמא לקטנים מהם וכך נשמר הסדר הנכון. במבט "סדרני" זה, ניתן לסווג ילד "היפר-אקטיבי" כאקטיבי מאוד, בעל מרץ, יכולות וכל מה שצריך זה הכח המוסרי שמוענק לנו ע"י הבורא לכוון אותו לנצל את המרץ והכשרונות לכיוון הנכון.